

šudnem diu moz stasch? Gaž to wjazor domk duze štyńzo žajtscha sašej gorěj žo, gaž to, žož ty šejosch, sašej wot-žywejo, lěz rownož wono humro (1 Cor. 15, 36): ga mo-žo ten Bog, podla kotaregož žedna wěz nemožna nějo, tež tych humarłych gorějsbužisch. Sa tym žinšajšym š. ewan-geliom šbužijo Jesus tu Jairušowu žowku.

Ev. Matth. 9, 18—26.

Gaž won taše s nimi areńašcho, lej, tosch pschize jaden hušchy, pokloni še jomu a žašcho: Kněžo, moja žowka jo nět samrěta, glich pschiž a polož twoju ruku na ňu, ga bužo wona žywa.

A Jesus stanu gorej a žěšcho sa nim, a jožo hufniki.

A lej, ženiška, kotaraž dwanašcjo lět ten tšchawny hupław šcherpeka běšcho, wot šlědka pschiduzaj, dotyknu jožo draštwy hobrubk.

Pscheto wona žašcho we šebe: Buduli jano jožo draštwu dotyknušch, ga ja budu hustrowjona.

Jesus pak še hobroschey ju hupyta a žašcho: Byž dobreje myšli, moja žowka, twoja wěra jo šchi hustrowika; a ta ženiška bu hustrowjona wot teje šameje šchtundy.

A gaž Jesus do togo hušchego wjaže pschize a wizešcho te gerze a ten sogoležy lud.

Žašcho won s nim: Wotstupšcho! pscheto ta goliza nějo humrěta, ale wona špi; a woni hušmejachu še jomu.

Gaž pak ten lud hugnany běšcho, žěšcho won nutich a pschime ju sa ruku, ga stanu ta goliza.

A taka powěscž roslegašcho še do teje šameje zekeje semje.

Dajšcho nam, l. p! s togo š. ewangelia gronišch: Wot togo pschichodnego gorějstawańa tych humarłych, a glědašch:

- I. Na togo gorějsbužezego,
- II. Kotare žłoweki gorějstanušch budu, a
- III. Kaš to stasch dej.